

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ανιστόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας, ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάσάν ἡμῶν ὑπερβαίως καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτύπων Ἑσπερ. λ. 15. Ἑσπερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
πληρῆνται ἑκάστου λια 25

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΒΕΔΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδραίου τοῦ δρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβακκειον

Περίοδος Β' - Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1918

Ἔτος 40ον. - Ἀριθ. 6

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Δὲν τὸ ἐσκέπτετο μὲ τὰ σωτὰ του ὀπισθόθετε, ὁ καλὸς ναύτης προτιμοῦτε νὰ πᾶνε τώρα νὰ πραγματοποιήσουν στὸ πλοῖο. Ὁ δρόμος ἄλλως τε ἦταν χαραγμένος· κι' ἔχι, πολὺ μακρὺς, — μὲλὸς ἓνα μίλλι. Ξεκίνησαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ δάσος, ἔβου γίδες καὶ χοῖροι ἔξακολουθοῦσαν νὰ φεύγουν μπροστὰ τους, κατὰ ἐναυτογὰδες. Ὑστερ ἀπὸ εἰκοσι λεπτά, ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του ζαναζίδαν τὴ δυτικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ καὶ τὸν «Καλότυχο» ἀγκυροβολημένον ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶχαν ἀφίση.

Ὁ Πέγκροφ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσαιως. Ἐπιτέλους παιδί του ἦταν τὸ καίκι ἐκεῖνο καί, σαν πατέρας, εἶχε τὸ δικαίωμα νάνησυχῇ περισσότερο κι' ἀπ' ἄτι, ἐπρεπε...

Μπῆκαν μέσα κι' ἐραγμὴ καλά, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξαναφάγουν σὲ λίγο. Ὑστερα ξανακίνησαν πάλι, γιὰ τὴν γενικῆρευνην ποῦ εἶχαν ἀποφασίσῃ.

Τὸ πιθανιώτερον ἦταν ὅτι ὁ μονάκριβος κάτοικος τοῦ νησιοῦ εἰκόνου εἶχε πεθάνῃ. Ὡστε μάλλον γεγραυὸν παρὰ ζωντανοῦ ἔφαγαν τώρα νὰ βροῦν τὰ ἔχνη. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἔβδωσαν τὴ μισὴ σχεδὸν μέρα, τοῦ κάκου ἔξερεύνθησαν ὅλες ἐλεῖνες τῆς συστάδες τῶν δένδρων ποῦ ἀξέπαζαν τὸ νησί! Ἀναγκασθησαν τότε νὰ παραδεχθοῦν ὅτι, κι' ἀν' ναυαγὸς εἶχε πεθάνῃ, δὲν ἔμενε τώρα πια οὔτε ἔχνος ἀπὸ τὸ πτώμα του, Κελοῖο ἀγρίμι,

σαρκοβόρο, θὰ τὸ εἶχε φαγῷ ὡς τὸ τελευταῖο κοκκαλάκι!

Ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του, στήσ δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, ἔαπλώθησαν κάτω ἀπὸ πεύκα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν λίγες στιγμές.

— Ἀῤιο, πρωὶ-πρωὶ, φεύγουμε! εἶπε ὁ καπετάνιος.

— Καὶ μοῦ φαίνεται, ἐπρόσθετε ὁ Χάρμπερτ, ὅτι χωρὶς καμμία τύψη, μποροῦμε

νὰ πάρουμε μαζί μας τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτη...

— Ναι, βέβαια, ἐπιδοκίματε ὁ Πέγκροφ. Ἐμεῖς εἴμαστε τώρα οἱ φυσικοὶ τοῦ κληρονόμοι.

— Σωστά, εἶπε κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Ἐὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐργαλεῖα θὰ συμπληρώσουν τὰ ὑπάρχοντα στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Κεῖ τὸ πῶ πολὺτιμο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ βαρελάκι τῆς μπαρούτης καὶ τοῦ μολυβιοῦ.

— Νὰ μὴν ξεχάσουμε ἑμῶς, ὑπέλαβε ὁ Πέγκροφ, νὰ πιάσουμε καὶ κανένα ζευγάρι ἀπ' αὐτὰ τὰ γουρουνάκια, ποῦ δὲν ὑπάρχουν στὸ νησί μας.

— Καὶ νὰ μαζέψουμε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σπόρους, ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ, ποῦ θὰ μᾶς δώσουν ὅλα τὰ λαχανικά τοῦ παλατοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

— Τότε λοιπὸν, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, ἄς μείνωμὲ ἀκόμῃ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ μαζέψουμε ἄτι χρήσιμο ἔχει ἡ νῆσος Ὡαθῶρ.

— Ὁχι, κύριε Σπίλεττ, ἀποκρίθηκὲ ὁ καπετάνιος. Θα σὰς παρακαλοῦσα νὰ φύγουμε αῤιο τὰ χαράματα. Ὁ καιρὸς ἔχει διαθέσι νὰ γυρίσῃ καί, ἀφοῦ γυρίζουμε, καὶ μετς, θὰ τὸν ἔχομε πάλι πρῖμα, ἔπως τὸν εἶχαμε καὶ στὸν ἐρχομῷ.

— Ἐμπρός λοιπὸν! εἶπε ὁ Χάρμπερτ, σηκωνόμενος. Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ.

— Ναι, ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ. Σὺ, Χάρμπερτ, μάζεψε τοὺς σπόρους, ποῦ τοὺς γνωρίζεις καλλιτέρα· καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Σπίλεττ κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε νὰ κυνηγήσουμε γουρούνια καί, μολοντί μᾶς λείπει ὁ Ῥόπ, ἐλπίζω νὰ τσακώσουμε μερικὰ ζωντανά.

Ὁ Χάρμπερτ πήρε τότε τὸ

Ὁ Κύριος Σμιθ τὸν ἄγγιξε στὸν ὄμο...

μονοπάτι, που θα τον έβγαζε στο καλύτερο μέρος του νησιού, ενώ ο ναύτης κι' ο δημοσιογράφος ξεκίνησαν για το δάσος.

Πολυάριθμοι χοίροι έφρουγαν πάλι μπροστά τους. Τα ζώα αυτά, έκτακτως ευκίνητα, δεν έδειχναν καμμία διάθεση να σταθούν να τα πλησιάσει κυνηγός· ο Σπίλεττ όμως κι' ο Πέγκροφ καθώρθωσαν να πιάνουν ένα ζευγάρι που είχε χωθή 'ς ένα θάμνο πυκνό, όταν άξαφνα αποσύστηκαν κάτω φωνές από τα βορσάκια του νησιού. Με της φωνές αυτές ανακατεύονταν και κάτι φρικτά στριγγλιάζματα, που δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινο.

Ο Σπίλεττ κι' ο Πέγκροφ σηκώθηκαν εύθως κι' οι χοίροι έπωφελήθηκαν για να το σκάσουν, ενώ ο ναύτης έτοιμάζε σχοινία για να τους δέσει.

— Η φωνή του Χάρμπερτ!

— Ας τρέξουμε!

Και μ' όλη τη γρηγοράδα των ποδιών τους, έτρεξαν κι' οι δυο προς το μέρος απ' όπου έβγαίναν ή φωνές. Έκαμαν πολύ καλά να τρέξουν, γιατί, μάλιστα έστρεψαν το μονοπάτι, εκεί κοντά 'ς εν άδενδρο μέρος του δάσους, είδαν τον Χάρμπερτ πεσμένο κάτω (*) κι' από πάνω του έν άνθρωπόμορφο ζώο, γιγαντιαίο πήθηκα βέβαια, που έτοιμάζετο να τον κτυπήσει άσχημα, να τον σκοτώσει.

Χωρίς να χάσουν στιγμή, ο Σπίλεττ κι' ο Πέγκροφ χύθηκαν άπάνω στο τέρας εκείνο, το άρπαξαν, του τράβηξαν τον Χάρμπερτ από τα χέρια και το κράτησαν γερά. "Άνδρες δυνατοί κι' οι δυο, δεν έδυσκολεύθηκαν, μ' όλη του την αντίσταση, να το καταβάλουν και να το δέσουν με το σχοινί που είχαν για τους χοίρους, σε τρόπο που να μη μπορεί πια να κάνει το ελάχιστο κίνημα.

— Σ' έκτύπησε, Χάρμπερτ; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Όχι, όχι!

— Θα σε σκότωνε ο παληοπήθηκος! έκαμε ο Πέγκροφ.

— Μα δεν είχε πήθηκος! άποκρίθηκε ο μικρός.

Τότε μόνον ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Πέγκροφ έκτύταξαν καλά το παρόξενο «ζώο» που ήταν πεσμένο κει-χάμω.

Άλήθεια, δεν ήταν πήθηκος! Ήταν πλάσμα ανθρώπινο, ήταν άνθρωπος! Άλλά τί άνθρωπος!... Ένας άγριανθρώπος 'ς όλη τη σημασία της λέξεως ή, ακόμη φροδρώτερο, ένας άνθρωπος που είχε πέσει στην έσχάτη άπο κτήνωσι!

Φουντωτά άγριόμαλλα, γένεια μακρὰ ως την κοιλιά, σώμα όλόγυμνο, μ' ένα κουρέλι μόνο στη μέση, μάτια άγρια, χέρια πελώρια, νύχια μακρότατα, χρώμα σκοτεινό σαν της σκαλάτας και πόδια σκληρά σα νάταν καμωμένα από κέρατο. Τέτοιο ήταν το οϊκτρό πλάσμα, που έπρε-

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 37.

πε όμως να το λέγουν άνθρωπο! Μέσα στο σώμα αυτό έκρυβε ακόμα ψυχή ανθρώπινη ή μόνο το χυδαίο ένστικτο του ζώου, του κτήνους!

— Μ' αυτός δεν είναι άνθρωπος! έπε ο Πέγκροφ. Μπορεί να ήταν μία φορά.

— Άλήθεια, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. Έπαψε να είναι πρό πολλού.

— Αυτός να είναι άρα γε ο ναυαγός; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Αυτός δυστυχώς! άποκρίθηκε ο δημοσιογράφος.

Δέν υπήρχε άμφιβολία. Το τέρας εκείνο ήταν ο ναυαγός, πολιτισμένος βέβαια άνθρωπος άλλοτε, που ή έρημιά όμως, ή άπομόνωση, τον είχε εξαγριώσει και άποκτηώσει. Άναρθροί φθόγγοι έβγαίναν από τον λάρυγγά του, από τα δόντια του, σκληρά κι' αυτά σαν δόντια σαρκόβου, καμωμένα για να μασούν κρέας-ώμο. Η μνήμη θά τον είχε άρσει βέβαια πρό πολλού και πρό πολλού έπίσης θά είχε ξεμάθη να μεταχειρίζεται τα έργαλείά του, τα όπλα του, τα ρούχά του, τα πάντα. Δέν θάξερε ούτε νάνοδη φωτιά. Ήταν 'εύρωστος, δυνατός, ευκίνητος τα σώματικά του όμως προτερήματα είχαν άναπτύχθει εις βάρος των ψυχικών.

Ο Γεδεών Σπίλεττ του μίλησε... Δέν του άποκρίθηκε, σα να ή μη τον άκουσε καθόλου. Κι' όμως, όταν ο δημοσιογράφος τον έκτύταξε καλά στα μάτια, του φάνηκε ότι το λογικό δεν είχε σβυστή μέσα του όλοτελα.

Τώρα έστρέκετο ήσυχος. Δέν πολέμουσε πια να ελευθερωθή από τα δεσμά του. Γιατί άρα γε; Τόσο τον είχε καταπλήξει, τον είχε εκμηδενίσει ή παρουσία των ανθρώπων εκείνων; Ξανάβρισε μέσα του μία φευγαλέα, άμυδρή άνάμνησι, που του έλεγε ότι κι' αυτός μία φορά ήταν όμοιός τους; Κι' άν τον άφταν τώρα ελεύθερο, τί θάκανε; Θα ζητούσε να φύγη ή θάμενε κοντά τους;

Ίσως άλλά δεν έκαμαν το πείραμα. Κι' αφού τον έζέτασε καλά, ο Γεδεών Σπίλεττ έπε:

— Όποιος κι' άν είναι, ό,τι κι' άν είναι, το χρέος μας είναι να τον πάρουμε μαζί μας στη νήσο Διγχολν.

— Ναι, ναι, άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ και σιγά-σιγά, με της περιπονήσεις, μπορεί να του ξανάβη το λογικό, να ξαναγίνη άνθρωπος.

— Η ψυχή δεν πεθαίνει, υπέλαβε ο δημοσιογράφος και θάταν μεγάλη ικανοποίησι για μας, να άποσπάσουμε από την κτήνωβία αυτό το πλάσμα του Θεού.

Ο Πέγκροφ κινούσε το κεφάλι του μ' άμφιβολία.

— Όπωςδήποτε πρέπει να δοκιμάσουμε, έπρόθεσε ο δημοσιογράφος. Ο άνθρωπιμός μας θά το έπιβάλλει.

Αυτό, πραγματικώς, ήταν το καθήκον ανθρώπων πολιτισμένων και χριστιανών.

Το άναγνώρισαν κι' ήταν βέβαιο ότι ο Κύρος Σμιθ θά τους έπιδουκίμαζε.

— Θα τον άφίσουμε δεμένο; ρώτησε ο ναύτης.

— Να του λύσουμε τα πόδια, για να περπατή; έπρότεινε ο Χάρμπερτ.

— Άς δοκιμάσουμε! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ.

Του έλυσαν τότε τα πόδια, του άφισαν όμως τα χέρια δεμένα καλά. Σηκώθηκε μόνος του και δεν έδειξε καμμία διάθεση να φύγη. Τα ζώωδά μάτια του έτόξευαν βλέμμα έξο προς τους τρεις ανθρώπους που περπατούσαν κοντά του και τίποτα δεν μαρτυρούσε ότι καταλάβαινε ή θυμοδύνατο... Ένα σφύριγμα εξακολουθητικό έβγαίνε από τα χείλη του, το πρόσωπό του ήταν άγριόμένο, δεν τους αντίστέκετο όμως καθόλου.

Ο δημοσιογράφος έπε να τον οδηγήσουν πρώτα στο σπίτι του. Ίσως ή θέα των πράγματων εκείνων, που ήταν μία φορά δικά του, θά του έκαμνε κάποιαν έντύπωσι. Ίσως δεν έχρειάζετο παρά μία σπιθα, για να φωτισθή ή σκοτισμένη του διάνοια, για να ξανανάψη ή σβυσμένη ψυχή του.

Το σπίτικι δεν ήταν μακριά. Σε λίγα λεπτά έφθασαν εκεί όλοι. Τίποτα όμως δεν άναγνώρισε ο δυστυχισμένος ο ναυαγός! Την παραμικρή συγκίνησι δεν έδειξε μέσα στην κάμαρα, εκείνη, όπου κατοικούσε μία φορά...

Η κατάστασι του μαρτυρούσε ότι θάταν φυλακισμένος πολύν καιρό στο νησάκι εκείνο, όπου είχε άποβιβασθή λογικός άνθρωπος και σιγά-σιγά είχε καταντήση κτήνος.

Ο δημοσιογράφος σκέφθηκε τότε ότι μία καλή φωτιά, μία φωτιά από εκείνες που τραβούν και τα ζώα, κάτι θά μπορούσε να του ξυπνήσει. Κι' έριξε στο τζάκι, που δεν είχε σβύση ακόμη, όλα τα ξύλα που υπήρχαν στο σπίτι.

Στην άρχή, μία στιγμή, ή λαμπρή φλόγα έκίνησε την προσοχή του δυστυχισμένου εκείνου. Άλλά εύθως έκείτα, μ' σβυσμένο βλέμμα, ξανάπεσε στην πρώτη του άναισθησία.

Είδαν ότι δεν είχαν να κάμουν άλλο, για την ώρα τουλάχιστο, παρά να τον μεταφέρουν στον «Καλόνυχον».

Τον άφισαν στο πλοίο με τον Πέγκροφ, γιατί ο Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ ξαναβγήκαν στο νησάκι για να τελειώσουν της δουλειές τους. Ύστερ' από λίγες ώρες γύρισαν στάκροτζάκι με τα πράγματα και τα όπλα του ναυαγού, με σπόρους λαχνικών, με λίγο κινήγι και με δυο ζεύγη χοίρους ζωτανούς. Τα φόρτωσαν όλα στο πλοίο, που έτοιμάσθηκε να σηκώση την άγκυρα άμα θά έγίνετο αισθητή ή πρωινή παλίρροια.

Ο αιχμάλωτος είχε τοποθετηθή στην κάμαρα της κρύμης, όπου έμενε ήσυχος,

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ ήμερα ίσα-ίσα που ο ένας εύχουταν στον άλλον Ευτυχία κι' ή λέξι αυτή ήταν στο στόμα μεγάλων και μικρών, ώραία σύμπρωσι να βρή ή Διάπλασις και να δημοσιεύσει το «Σταμνί της Ζωής» ένα ποιηματάκι από τα «Σπατμένα Μάρμαρα», το καινούργιο βιβλίο του κ. Ι. Πολέμη. Πολύ έκικαιρο το ποιηματάκι αυτό, αφού για την Ευτυχία μιλεί, την Ευτυχία παριστάνει. Και τί όμορφα, τί πιστά! Ο ποιητής την φαντάζεταί σα μια θρύση που τρέχει ολόένα. Ο άνθρωπος κηγαίνει μ' ένα σταμνί, — το σταμνί της ζωής του, — και θέλει να το γεμίση όλο από τη θρύση της Ευτυχίας. Άλλά το γεμισμα δεν είναι καθόλου εύκολο! Η θρύση δεν έχει παρά ένα μογάχα κρονό, κι' ο κρονός αυτός είναι άνάποδος, άπιστευτα στενός και φράζει κάθε τόσο. Έτσι το νερό στάζει λιγοστό, στάλα-στάλα, κι' ο άνθρωπος πρέπει ναχη μεγάλη ύπομονή για να γεμίση από της σταζιές της θρύσης όλο το σταμνί του.

Άλλά δεν είναι μόνο το γεμισμα δύσκολο. Άκόμη πιο δύσκολο είναι να κρατηθή το σταμνί γεμάτο. Γιατί το σταμνί αυτό είναι ξεβάθο κι' έχει στόμα άπιστευτα πλατύ. Το παραμικρό άδέξιο κίνημα να κάμη ο άνθρωπος που το κρατεί, πάει το νερό του, όλο, χύνεται ως την τελευταία σταλιά. Σε μία στιγμή χάνεται, ό,τι μάζεμε κανείς ύπομνητικά τόσον καιρό. Όσο βραδύ το γεμισμα τόσο ταχύ το άδειασμα. Ο κρονός της θρύσης στενός, το στόμα του σταμνιού πλατύ.

Κάποιος από τους άρχαίους φιλοσόφους, ο Πλάτων νομίζω, μ' ένα τέτοιο σταμνί παραβάλλει τα ζώηρα, τα έξυπνα, μα κάπως έπιπόλατα παιδιά, που με τη μεγαλύτερη εύκολία τα παίρνουν όλα, μα και με τη μεγαλύτερη εύκολία τα ξεχνούν. Σταμνιά κ λ α τ υ σ τ ο μ α. Ένώ τα σοβαρά παιδιά, τα φρόνιμα, τα πρόσεκτικά κι' έπιμελή, είναι σαν τα στενόστομα σταμνιά, που όσο δύσκολα γεμίζουν, τόσο δύσκολα κι' άδειάζουν. Όποιος δηλαδή μαθαίνει κάτι τι με κόπο, το θυμάται, το κρατεί περισσότερο, απ' ένα άλλον που θά τάρπαζε στον άέρα. Ο κ. Πολέμης, βλέπετε, κάμνει μία άλλη εφαρμογή αυτής της κλασσικής παρομοίωσης. Με το πλατύστομο σταμνί παρα-

βάλλει τον άνθρωπο τον γεμάτο ευτυχία, γιατί με την παραμικρή άπροσεξία μπορεί να την χάση όλη διαμιάς, τόσο εύκολα, όσο δύσκολα την απέκτησε.

Κι' έτσι είναι. Αυτό το ποιηματάκι του κ. Πολέμη συνοψίζει όλη τη ζωή του ανθρώπου. Με μεγάλη ύπομονη καθένας μαζεύει, δηλαδή προετοιμάζει την ευτυχία του. Από μικρός, από παιδί, από νέος, κοπιάζει, για να μάθη γράμματα, για να μάθη κόσμο, για να ποκτήση γνώσεις, πλούτο, ύποληψι, φίλους, φήμη, δόξα και κάθε αγαθό της ζωής. Έπιτέλους είναι εύτυχισμένος. Το σταμνί του γεμίζει. Άλλά τότε ίσα-ίσα του χρειάζεται ή μεγαλύτερη προσοχή: Να κρατή γεμάτο αυτό το σταμνί. Μία άπροσεξία και πάει ο πλούτος του. Μία άνοησία και πετά ή φήμη του. Μία άδυναμία και κηλιδώνεται τόμομα του. Το σταμνί άδειασε, ή Ευτυχία έχάθη. Να πάλι κάλι στη θρύση, να γεμίση έξ άρχης: — Έ, δεν είναι τόσο εύκολο! Ο άνθρωπος δεν είναι πια παιδί, δεν είναι πια νέος. Μία φορά γεμίζει το σταμνί με τον ανθρώπινο κόπο, με την ανθρώπινη έπιμονή. Να ξαναγεμίση, θάταν κάτι υπεράνθρωπο. Γι' αυτό σπάνια, πολύ σπάνια, βλέπουμε στον κόσμο ανθρώπους, που δυστόχησαν μία φορά «από το κεφάλι τους», να ξαναγίνονται εύτυχισμένοι.

Σεις, αγαπητοί μου, γεμίζετε όλοένα το σταμνί της ζωής σας με το νερό της Ευτυχίας. Πρέπει ναχητε ύπομονή. Να μη σας άπελιέξη, ο στενός, κι' άνάποδος κρονός της θρύσης, που τρέχει στάλα-στάλα και φράζει κάθε τόσο. Με την ύπομονή, με την ύπομονή, το σταμνί σας θά γεμίση. Και θά μπήτε στη ζωή εύτυχισμένοι. Άλλά τότε πρέπει ναχητε τη μεγαλύτερη προσοχή: Θυμάστε πάντα τ' ώραία ποιηματάκι: Το στόμα του σταμνιού είναι πλατύ και το νερό χύνεται εύκολα. Μην πίνετε ποτέ, όπου κι' άν φθάσετε, «έξασφαλίσθηκα για πάντα». Μόνο ή άκολλητή προσοχή σας θά κρατή το σταμνί σε τέτοιο τρόπο, που να μη χύνεται σταλιά.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΑΓΡΥΠΝΑ ΑΣΤΡΑ

Έχει! Προς τα εκεί! Πού εκεί! Οδγκώ

Κάτι με δασημεύει και με πνίγει, σαν στη φυλακή, κάτι τρίζει μέσα μου να φύγη, να πετάξη «έκει»!

— Άστρα σιωπηλά κι' άγαπημένα, του Ουρανού χαρά, που μες 'στ'α νερά τα ήσυχασμένα, ή όμη σας γλύστράει και σπαράρνι, πά' τε με στη λήθη σας και μένα, στη γαλήνη, που σας κυβερνά, άστρα σιωπηλά κι' άγροντισμένα, σύμπενα μαυράμα μαυράμα!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ' ΝΕΒΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο σκύλος τού βοσκού

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ, ὁ στρατηγὸς ἔφερε ἔτους ἀνεψιούς του εἰδήσεις γὰ τὴν προστατευόμενόν του...

Τὰ δύο ἀδέλφια κι' ὁ θεὸς τους περπάτησαν πολύ. Εἶχαν κουρασθῆ ἀπὸ τὸ σκαρφάλωμα στὰ κατσάβραχα ἐκεῖνα...

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ἡ σιωπὴ τῶν βουνῶν ἐταράχθη ἀπὸ φαιδρά κοιδουνίσματα. Ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γίδες τῶν Πυρηναιῶν...

Ἀπὸ πίσω, ἓνα ἄλλο κελῶριο ζῶο συνώδεσε τὸ κοπάδι.

Μόλις τὸ εἶδε, ὁ Δάγκλας τινάχθηκε ὀρθὸς κι' ἀρπάξε τὸ σιδερένιο του μακατοῦνι.

— Ἐνας λύκος! ἐφώναξε. Ἐνας λύκος! (*)

Πραγματικῶς, τὸ ζῶο ἐκεῖνο, ποῦ εἶδεχνε δύο σφίρες φοβερῶν δοντιῶν κι' εἶχε μούσουδα μυτερή...

— Ἐνας λύκος δὲν θακολουθοῦσε βέβαια ἐπὶ ἓνα κοπάδι. Ἄλλοιῶτα ἡ γίδες θὰ αἰνούνταν πῶς τρομαγμένες ἀπὸ τὸν Δάγκλας.

Καὶ τεινῶν τὸ ἓνα του χέρι πρὸς τὸ ζῶο, ἀνθ' με τᾶλλον κτυποῦσε τὸ γόνάτο του, ἐφώναξε:

— Μοῦργο!... Μοῦργο!... Ἐλα δῶ!... Ὁ σκύλος, ποῦ πραγματικῶς ὠνομάζετο Μοῦργος, ὅπως τὰ τρία τέταρτα τῶν ἰσπανόσκυλων...

σίασε, κουνῶν τὴ φουντωτὴ του οὐρά. Τὴν ἴδια στιγμή ἔφθασε κι' ὁ βροσκός, γρασικὸς κι' αὐτὸς σὰν τὸ κοπάδι του...

Ἐγέλασε, δείχνων τὰ ὄρατα κάτασπρά δόντια του κι' εἶπε:

— Χά, χά! δὲν εἶσθε, βλέπω, φοβησιάρηδες! Οἱ περισσότεροὶ ξένοι τραμάζουν καὶ νὰ ἰδοῦν μονάχα τὸ σκύλό μου...

«Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξί τους...»

δείχεται ἐπὶ ἡμέρας καὶ ὑποτακτικὸς. — Τὸ μυρτίστηκε ὁ κατεργάρης, πῶς ἀγαποῦμε τὰ ζῶα, εἶπε ὁ Δοναλδ, χαϊδεύων ἀκόμα τὸν Μοῦργο.

Ὁ βοσκὸς ἐξακολούθησε: — Οἱ Ἰσπανοὶ, οἱ γειτόνές μας, λένε: «Ἀνθρώπο ποῦ τὸν ἀποφεύγουν τὰ παιδιά καὶ τὰ σκυλιά, ἀποφεύγετέ τον καὶ σεις».

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ὁ σκύλος ποῦ ἐστέκετο νὰ τὸν χαϊδεύουν, ἄρχισε ἀξαρνα νὰ γυρλίτζῃ μὲ θυμό. Τὰ παιδιά κύτταξαν γύρω τους κι' εἶδαν ἓναν ἄνθρωπο ποῦ ἀνέβαινε σιγά καὶ μὲ προσφύ-

λαξί τὸ τραγὸ καὶ γλυστερὸ μονοπάτι τοῦ λόφου. Ἦταν ντυμένος] σὰ βουνήσιος. Ἀμὰ ἀκουσε τὰ γυρλίτζματα τοῦ σκύλου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στάθηκε σὰν ἀνακοφάσιτος κι' ἔπειτα, διὰ μίσε, ἔλλαξε δρόμο.

Ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἦταν τὸ πέρασμα του, τὰ παιδιά ἐπρόφθασαν νὰ γνωρίσουν τὸ σημαδεμένο πρόσωπο καὶ τὰ γυρὰ μάτια τοῦ κακοῦ Βοῦ Βλάσκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Παύλου

Τᾶλλο πρῶτ, ἐνθ' οἱ νεαροὶ μᾶς ἤρωες ἔπιναν τὸν καφέ τους μὲ τὸ γάλα, μῆλκε στὴν κάμαρά τους ὁ στρατηγὸς καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀρεπὸν, παιδιά, μίλησα μὲ τὸ μικρὸ σας προστατευόμενο. Σήμερα εἶνε πολὺ καλλίτερα. Δὲν θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι, παρὰ μίᾳ μέρα ἀκόμη. Πρέπει νὰ εἶνε γερὸ παιδί, σ' κ' υ' λ' ο' π' ἔ' σ' τ' ι, καθὼς λένε, γιὰ ν' ἀνθέξῃ σὲ τόσες στερήσεις ποῦ ὑπέφερε. Ὅταν ἤμουσιν στὰς Ἰνδίας, εἶχα στρατιῶτες καὶ τέτοια σκυλοπέτσια καὶ θάθελα πολὺ νάχαϊ τὴν ἴδια κρᾶσι βλοῦ...

— Μάθατε, θεέ, τίποτε λεπτομέρειες γι' αὐτόν; ρώτησαν τὰ παιδιά.

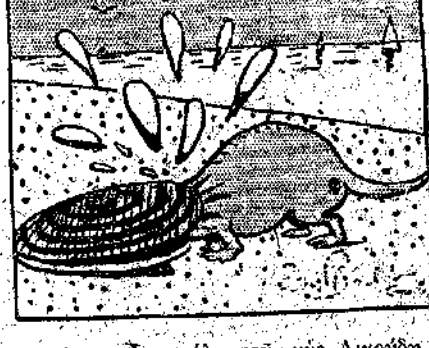
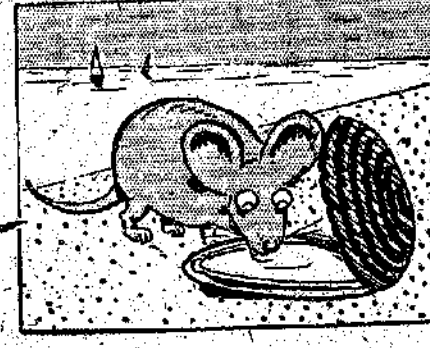
— Μάλιστα, ἐπρόκειτο ὁ στρατηγὸς. Δὲν εἶνε Ἀποίγγανος, ὅπως τὸν νομίζατε, εἶνε Βάσκος. Οἱ Βάσκοι, ξέρετε, εἶνε οἱ πρῶτοι-πρῶτοι κάτοικοι τῶν Πυρηναιῶν, ράστα ὅλως διόλου χωριστὴ κι' ἀπὸ τοῦ Ἰσπανοῦς κι' ἀπὸ τοῦ Γάλλου. Ἐχουν δική τους γλῶσσα, δικὰ τους ἥθη καὶ ἔθιμα. Ὅπως τὰ Πυρηνάτα χαϊρίζουν τὴν Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, ἔτσι κι' οἱ Βάσκοι, οἱ ἀρχέγονοι κάτοικοι τους, δρῖσκονται στὴ μέση, νὰ ποῦμε, τῶν δύο λαῶν.

(Ἐστὲται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΤΣ' ΟΙ ΛΙΠΕΣ ΜΑΣ Σύννεφα καὶ κούφουιν τῆστρα, Ἐπὶ οἱ λίπες μας. Μάορη γύγτα ξελογιάστρα— Σύννεφα καὶ κούφουιν τῆστρα, Ἐπὶ οἱ λίπες μας. Σύννεφα καὶ συχνοβορέχουν Ἐπὶ οἱ λίπες μας. Πῆγαμοὶ τὰ δάκρυα τρέχουν— Σύννεφα καὶ συχνοβορέχουν, Ἐπὶ οἱ λίπες μας. Σύννεφα καὶ θὰ σκορπίσουν, Ἐπὶ οἱ λίπες μας. Τῆστρα πάλι θὰ φατίσουν— Σύννεφα καὶ θὰ σκορπίσουν, Ἐπὶ οἱ λίπες μας. [Ἀπὸ τὰ Ἐπαισιόμενα Ἰσπανοῦς] Ἰσπανοῦς Πολέμου.

ΜΙΑ ΦΥΣΙΚΗ ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

Ἐνα ἡλιοφώτιστο πρωῒνὸ, ὁ κῆρ Διχαούδης ὁ Ποντικός κοινοῦσε πεινασμένους, φαχίον νὰ βρῆ τίποτε φαγώσιμο. Ἄξαφνα, ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά, βλέπει ἓνα πιάτο, μὲ κακάκι. Τὸ κακάκι ἦταν σκαμμένο καὶ τὸ πιάτο γυμνὸ ἀπὸ κάτι τί, ἄσπρο, φαγώσιμο βέβαια ἀφοῦ ἦταν σὲ πιάτο, ἄγνωστο ὅμως σὸν κῆρ Διχαούδη.

Καὶ χῶνει τὴν μουρτίτσα του στὸ πιάτο, τὸ μῖλτζεται, βροῖσκει τὴν μουρτίττα του ὀσκεικῆ καὶ, μὲ πεποιθῆσι κιά, δίνει τὴν πρῶτη δαγυμάτια στὸ μεζ' ἔκεινο. — Φαγητό! συλλογίζεται. Καμωμένο μὲ γάλα καὶ... μὲ ψάρι. Πεφότερο ἄλλα νόστιμο...

λιώνει τὸ κεφάλι του κῆρ Διχαούδη τοῦ Ποντικού! Ἐνας ἔξυπνος ἄνθρωπος ποῦ παρευρέθη ἔς αὐτὴ τὴ σπηλὴ, συνέλαβε τότε τὴν πρῶτη ἰδέα τῆς γνωστῆς ἐκείνης ποντικόπαγίδας, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σιδερένια τόξα, τὰ ὁποῖα κλείνουν ὀρμητικὰ καὶ τσακάνουν τὸν ποντικό. Τὴν ἔφεραν βέβαια, δὲν θὰ ἔφεραν ὅμως οἱ τὸ στρεῖδι ὑπὲρ τὸ μοντέλο τῆς.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥΣΧΡΟΝΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

— Μπα! Σε καλὸ σου! Διὰλέξες καιρὸ νὰ κινήσης γιὰ τὸ χωριό; κῆρ κῆλας; Ἀλήθεια, μὲ τὰ σωτὰ σου τὸ σκέφτηκες; Μὴν ἤρθες νὰ μοῦ πάρῃς καὶ τὴν ἀδεῖα; Ἐγὼ νὰ σοῦ τὴ δώσω; Δὲν τρελλάθηκα. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Τέτοια εὐθῆνη δὲν τὴν παίρνω ἐπάνω μου, οὔτε γιὰ σένα, οὔτε γιὰ τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου.

«Ἄκουσε, παιδί μου. Χριστοῦγεννα ἔχομε κι' ἐδῶ καὶ σὲ προσκαλῶ νὰ ρθῆς στὸ σκίτι μου νὰ τὰ χιορτάσωμε ὅλοι μαζί. Σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο αὔριο τὸ βράδυ, θάρθῃς μαζί μου στὴν Ἐκκλησία καὶ θὰ περάσης καὶ τὲς δύο μέρες μαζί μας.

«Ἄκουε ἐκεῖ! Ὅστε λόγος. Νὰ κινήσης γιὰ τὸ χωριὸ μίᾳ μέρα δρόμο; Δὲν κυττάς τὸ βουνό; Ἀγὼ εἶναι ἀπ' τὸ χιόνι, ὁ δρόμος ἄκοπος. Τί ἤθελες, νὰ σὲ φᾶν οἱ λύκοι; νὰ χαθῆς σὲ κανένα ἀνεμοστροῦρι;

«Πά, πά, πά! Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶσαι στὸ χάνι τοῦ Ζυγοῦ. Βροῖσικσαι στὰ Γιάννινα, στὸ σκίτι σου, μὲ τοὺς πατρικὸς καὶ τοὺς δικούς σου φίλους. Μὴ σοῦ χρειάζονται τίποτε ἔξωδα; Νὰ σοῦ δώσω. Ὅχι γιὰ τὸ χωριὸ ὅμως...»

«Ἐτσι μοῦ μιλῶσε ὁ Κυρδημητῆρς χαϊδευτικὰ. — Ὅθὰ κάω, Κυρδημητῆρ, τοῦ εἶπα ἐγὼ, καὶ ὅταν θὰ γυρίσω θὰ φέρω γράμμα ἀπ' τὴ μητέρα μου ποῦ θὰ σοῦ ζητῇ τὴ χάρη νὰ μὲ συμπαθήσης γι' αὐτὴν τὴν παρκαχὴ μου. Μὴ φοβάσαι, Κυρδη-

μήτηρ, ἐμένα δὲ μὲ τρομάζουν τὰ χιόνια τὰ ἔχω παγιδί, τ' ἀλώνισα πολλές φορές στὸ κυνήγι. Εἶμαι χωριατόπουλο, γερὸ κορμί, κι' ἀπὸ βουνὰ δὲ μοῦ στρίξει τ' αὐτί, οὔτε ἀπὸ δρόμο, οὔτε ἀπὸ κρύα.

«— Εἶσαι τότε... εἶσαι ἓνα θεότερρολο παιδί, ἓνα κεφάλι ἀγύριστο, μὲ ἀπάντησε ὁ Κυρδημητῆρς, τὸ κῆρμα στὸ λαίρῶ σου.

«Ἐγὼ ἀδεῖα δὲ σοῦ δίνω, οὔτε χρήματα. Ἐγὼ μὲ ἄσπρα μαλλιά τώρα δὲ θὰ παραδεχτῶ ποτὲ τέτοιες παιδικῆσις ἀποκοιτίες. Δὲν τῶχω στὸ χέρι μου νὰ σὲ δέσω. Κάνε καλὰ μὲ τὸ κεφάλι σου».

Γιὰ πρῶτη φορά εἶδα τὸν Κυρδημητῆρ νὰ κοκκινίσῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του. Αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς, ὁ γλυκομίλητος, ὁ καλοπροαίρετος γέρος. Ἐμπυρος ἀπ' τοὺς πρῶτους τότε τῶν Γιαννιῶν, παλῆος φίλος τοῦ πατέρα μου, εἶχε ἀναλάβει καὶ τὴν κηδεμονία μου ὅταν πῆγα ἀπ' τὸ χωριὸ μου στὸ Γυμνάσιο.

Ὁ ἴδιος ἦταν καὶ ταμίας μου, πάντα πρόσχαρος καὶ μὲ τὸ γέλιο. μ' ἔσφαζε μὲ τὸ βαμπάκι. Ἄν τοῦ ζητοῦσα πενήντα γρόσια, μούδινε τὰ μισὰ μὲ τὴν πρόφαση πῶς θέλει νὰ μὲ βλέπῃ συχνότερα, μὴ τῶχη κι' ἀρρωστήσω καὶ τὸ μάθη ἀργά. Ἄν ἤθελα φορέματα, βιβλία, πετρέλαιο, ξύλα, κάρβουνα, ἔστελνε τὸν ὑπάλληλό του, τὸ Σωτήρη, μαζί μου γιὰ νὰ τὰ πληρώσω αὐτὸς καὶ νὰ μὴ γελαστῶ ἀπὸ φωνίσμα. Ἐτσι ὁ Κυρδημητῆρς εἶχε βρῆ τὴ μεθοδὸ νὰ μὲ παίρῃ κατὰκοῦ, χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπ' τὴν κολυθρόνα τοῦ μαγαζιοῦ του. Ἦμουν γιὰ τὸν κηδεμόνα μου ἓνα αὐτοκίνητο, ποῦ μοῦ μετροῦσε τὸ τρέξιμό μου στὸν καινούργιο δρόμο τῆς ζωῆς μου ὄχι ἀπὸ τὰ

μῆλκα ποῦ ἔπαιρνα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ βενζίνα ποῦ μὲ τᾶγίξε.

Εὐτυχισμένα χρόνια! Ἡ τούρκικη λίρα περνοῦσε τότε 170 γρόσια καὶ μὲ δύο τρία γρόσια κολοτρῶγαμε στὴ λοκάνα τοῦ Χασάν ἀγὰ πολλὰ παιδιά ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο. Τὸν προτιμοῦσαμε τὸ Χασάν ἀγὰ, νηφερμένο τότε Ἀνατολίτη, τίμιο κι' ἀπονήρευτο ἄνθρωπο, ὅς μὴν ἤξερε κι' Ἑλληνικὰ, γιὰτὶ μᾶς ἀρεζαν τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα του τὰ Πολίτικα, κι' ἡ τούρκικες πολιτικῆς του κι' οἱ τεμενάδες ποῦ ἔκανε σ' ἐμάς τοὺς μικροὺς ἐφέντηδες. Ἐτσι μὲ μίᾳ λίρα τὸ μῆνα μὲ τᾶγίξε μίᾳ χαρὰ ὁ Κυρδημητῆρς. Ἐνα τᾶλληρο τούρκικο ἀσημέγι εἶχα ὅλο ὅλο ἀπάνω μου, τὴ στιγμή ποῦ μ' ἔδωκε ὀργισμένος γιὰ τὴν ἐπιμονή μου. Ἦσαν τὸ κρυφὸ δῶρο τῆς μητέρας μου τὴν ὥρα ποῦ μὲ ἔξινοῦσε γιὰ τὰ Γιάννινα.

Μ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πορέψω δύο μέρες, νὰ πληρώσω τὸ καίκι ποῦ θὰ μὲ περνοῦσε κέρα στὸν Πόρο ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ νὰ ξεδέψω καὶ στὸ δρόμο. Πῆγα καὶ τὸ χάλασα, πῆρα κάπου τριάντα γρόσια, ὑστερα τράβηξα γιὰ τὴ Σκάλα ν' ἀσφαλιστῶ ἀπὸ καικί. Ἦσαν τὸν Νίχο τὸν Νησιώτη στὰ φαρᾶδικα.

«— Νίχο, τοῦ φώναξα, μὲ πᾶς αὔριο τὸ πρῶτ πέρα στὸν Πόρο;

— Τί; Μὴν τόβαλες γιὰ τὸ χωριὸ; μὲ ρώτησε.

— Γιὰ τὸ χωριὸ θὰ κάω, τ' ἀπάντησα. — Ἀλήθεια; Ζουρλὸς πάπᾶς θὰ σὲ βάπτισε.

— Μὲ πᾶς ἢ νὰ βρῶ ἄλλον; τοῦ εἶπα πεισιμαωμένος.

— Μπρὲ παιδιά, μοῦ εἶπε, δὲ θὰ βρῆς

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να στείλουν να την ανατεώσουν. Είς τοιαύτας περιπτώσεις, καμμία κη θυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει το έργον μας. Οι εν ΑΙΓΥΠΤΩ και ΚΥΠΡΩ Συνδρομηταί εμπορούν να στέλλουν το αντίστοιχον μέρος Έθνικης Τραπέζης της Ελλάδος, ή Τραπέζης Αθηνών, ή Τραπέζης της Ανατολής.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 170ου Διαγωνισμού Δύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 1ης Απριλίου

55. Αξιόγραφος Λογομαχικικός

Αγία-αγία σεξ άραδιζετς
Φωνήν, ήνο, ζώο τρανό.
Και τ' έλον εύχομαι να δοκιμάσετε
Σ' έλο το βίο σας, αλλά κ' έγώ.

Εστάλη υπό της Ίδεώδους Ελλάδος

56. Συλλαβόγραφος

Αυτο σύμφωνα με κτητικό
Αν βέλη-στη γραμμή,
Τετραπόδο, μά περιωτό,
Θά κάμησ' στη στεγμή.

Εστάλη υπό Νίνας Ν. Κοττιά

57. Μεταγραμματισμός

Όπως είμαι άρμένιο
Είμαι άμαρσο πτηνό.
Μ' ένα γράμμα άλλωμένο.
Σχήμα Γεωμετρικό.

Εστάλη υπό της Μανών

58. Μεταγραμματισμός

Σ' έποιον θά με πέρη.
Για τιμή θά δώσουν
Δοξομένη, δάφνης,
Θαλαρο κλωνάρι.
Αν μάλλάζης δίμοι,
Τώρα το κεφάλι,
Θά με ίδης, σε βράδι
Η και σε βουβάλλι.

Εστάλη υπό το Χαράγέλο του Πόνου

49. Πυράξις

+ Οι σταυροί χωρα της Μ. Ασίας.
+ = Ζώνη
+ * = Νήσος των Κυκλάδων
+ * * = Πόλις της Θεσσαλίας
+ * * * = Αρχαίος Ζωγράφος.

Εστάλη υπό της Σαφροδς

60. Κρυπτογραμμικός

1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις Ευρωπαϊκή.
2 6 4 7 8 = Όλον δένρον.
3 7 5 6 5 8 = Αρχαίος Θεός.
4 6 2 7 3 8 = Αστυρισμός.
5 4 7 5 1 = Δηλητηριον.
6 7 4 5 8 = Ζωική ουσία.
7 6 7 8 8 5 8 = Ποταμός.
8 4 7 1 5 8 = Πηγιόν.

Εστάλη υπό της Αδωναστεφάνου του Βυζαντίου

61 - 65. Μακρινόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος έκαστης των κατωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντες τοσούτοι, να σχηματισθούν, μετ' ή άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:

όνος, άκον, καλόθ, έμπορος, πόνος,
Εστάλη υπό του Δωμννοστέφανου του Ηρώος

66. Διπλή Αμοστική

Τα μέν αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποστέλουν άχανή άκατοίχητον χώραν, τα δε δεύτερα δρος βλκωνάκων.
1. Αρχαίος θεός. 2. Νήσος του Αιγαίου. 3. Έπιρροη χρόνου. 4. Πόλις της Γερμανίας. 5. Ναρχητικόν. 6. Αρχαία πόλις.

Εστάλη υπό το Δοξαμένο Εικοσέντα

67. Γρίφος
αρ αρ κτ κτ 1 1 1 1
ατ ατ ατ ατ σταθ R E
αρ αρ κτ κτ 1 1 1 1
αρ κτ 1 1 1 1
Εστάλη υπό του Αστέρος της Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πνευμ. Ασκήσεων του 28ου φύλλου
366. Σμυρών (Σημ, αίν.) - 367. Βενετία (βί, ναι τι, α.) - 368. Κολοίδος-κλοιός; - 369. Σέμος-σάντι.
370. ΠΑ Α ΝΟΣ 371-375. Διά του Ν: πνεύο, ναίον, νίατο, φανός, σπόρος. - 376 - 380. 1. Το έλατον (έλαττον). 2. Πέντε (σι, π, ρ, ν, τ). 3. Το έλαττριον (έλα, τυλογ) 4. Ό Βίρηκός. 5. Η άποχή. - 381. ΔΑΝΙΑ (αδ-δου, ΑιγΑιου, γωνία, Άνωΐας, ΈκΑδης). - 382. Δουλειτής περιφρασις, πάντα πεινασμένος. - 383. Έσώσθ' ός ούρασι, Έλλήνων σου (έξ ως έ; - ως εί; έ; - εις λιτό - νόσοι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

III - 37
Τραπέζη Αγία, εύχαριστώ δέχομαι τετραδίου
Εστειλα. - Ίσα, 19η Μαΐου 1916, τετρα-
δια έστειλα, ιδιόκ σας δεν έλαβα διατί;
Καρυάτις

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Υποψηφία Δημοσηφισματος του 1917
ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Εχουσα συμπληρωμένου Δένκιωμα τετραδίου
Ε. Μ. Μυστικόν, δηλώ, ότι δεν ανταλλάσσω
πλέον ποιατα, εύχαριστώσας θερμώς του; ευγενώς
προτεινάτας μοι ανταλλαγήν.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

III - 44
III - 45
III - 46

ΟΛΑΙ, ΔΙΑΣ ΠΡΗΦΙΣΑΤΕ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

III - 47
Μαγαροπούλα, Έσμηίτη, Δικέφαλε, Αετή,
Μικρό Σουλιάτη, Κοσμοκράτωρ, καθυστα-
ρεττε Μ. Μυσικά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

III - 48
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

III - 49
Προσέκετ' ήλθα από το Αρσάκειον πρελλή
να σας πηλάγω, να σε; άνακαταψω να σε;
χαλάσω όλα. Τσελλοθρανακίδς

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ»

III - 50
Αίφνης του πρώτου έξχημίου και γενομένην
αρχαιοσιών άπετέλεση το διοικητικόν συμ-
βούλιον εκ των ετών: Πρόεδρος: Κωνσταντο
Αδάσο; Αντιπρόεδρος: Έλληνικό Μεγα-
λίον Γραμματέι; Βασιλείος Χάλης Τζι-
μιά; Γαλανή Στραυροφάρα Έποπτης: Γι-
ούκτας Σάββηκος; Έλλας του Ρήγα.

Στον πρώτο διαγωνισμό μας έδραβήθησαν τα
Μ. Μ. της Σημάς της Άνεκροτρίτας.
Χάρην των μελών ιδρύθη βιβλιόθηκη εύρισκο-
μένη εις τα γραφεία του σιλόγου.

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Ποία ή μεγα- λυτέρα έπιρροία σας; Απανητήσις δεκταί μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Βραβείον: τίμος πη; Διαπλάσις των 3. άρχ. Απυθιγγέτον; Β. Βλαβιγιόν, Άγγελιάου 9, Αθήνας.

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Επειδή οι τόμοι της «Διαπλάσεως» όλονεν διηγοστέον και, ως εκ της ελ- λειψώς χάρον, κάθε άνατύπωσις είναι σήμεραν αδύνατος, αναγκάζομεθα να διατιμήσομεν τους όλίγους που μιάς με- νουν ως εξής:

Α. - ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879-1893) ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Και ταχυδρομικώς: Διά το Έσωτε- ρικόν 3.20. Διά το Έξωτερικόν 3.50.

Β. - ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894-1917) ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ Ταχυδρομικώς δέ: Διά το Έσωτερι- κόν, άδτος 10.50, χρυσόδετος 16.50. Διά το Έξωτερικόν άδτος 11.50, χρυ- σόδετος 16.50.

Εχον έξαρτήσθην όλοτελώς οι εξής τόμοι της Α' Περίοδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μη παρρωγέλλετε από αυτούς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Επειδή τώρα τα δεκταί στοιχίζον πολλή, ελώχιστα Καλύμματα έκάμαμεν. Οι θέλοντες να προμηθευθούν, δια να χρυσόδεσουν εις τόμον τα φυλλάδια των του 1917, πρέπει να έμβάσουν άραχ 3.50 διά το Καλύμμα και 30 λεπτά διά ταχυδρομικά.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Όσον αι λύσεις, διακριτως φυλλάδιου, εληφθησαν από 27 Δεκεμ. - 2 Ιανουαριου

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Π. Νικολαίδης, Άντ. Β. Μι- χήλης, Άντ. Β. Χατζήρα, Γ. Κουκουρι- τής, Θεόδωρος Κουτσίνο, Γ. Κ. Σαυρίδου, Β. Κοσμοφύρος, Έδ. Μποροναύη, Γ. Σπαλο- νης, Παν. Αδ. Φυλλόγου, Γ. Φ. Γενεράλης, Π. Α. Βαρθολομαίος, Άρκαδίτιο Τριανταφυ- λλο, Άστ. Ρ. Παντιλής, Καλλιόπη Γ. Παντιλή, Γ. Οικονομοπούλος, Ζακ Ζεφείδης, Α. Γ. Κα- μπουροπούλος, Άναστ. Ευαγγελιάδης, Παρο- σκευή Καρούδου, Μάνθος Γ. Καρυάτις, Έδωγ. Β. Παντολάου, Γ. Σπ. Πολυζωάνης, Γεώρ. Γεωργουλής, Έμμ. Μποροναύη, Άντ. Α. Υα- ρμάκης, Γ. Ν. Σταθοπούλος, Γ. Σ. Πακλής, Μ. Γ. Έδωγγελόπουλος, Μαργαρίτα Σταυροπι- ράκου, Τριανταφυλ. Κεραβας, Δημ. Α. Γεωργι- ούης, Περ. Μοσκατός, Κικίριου.

ΑΙΓΙΟΥ: Σπ. Μ. Βασιλόπουλος.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυροπούλος.
ΔΗΜΗΤΡΑΝΗΣ: Έδωγ. Α. Γυλιόπου, Κορ- νελία Δελγιάννη.

ΘΗΒΩΝ: Κωνστ. Γ. Χαμιάτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Βαδ. Α. Γυλιόπουλος, Άδ. Θεο- δωροπούλος, Γ. Μακροθεός, Περικλ. Α. Γυ- λιόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Στάβρος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Έλένα Κουκοτάρα, Άλεξ. Χα- λάρης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαργαρίτα Ράπτου, Γ. Π. Τρι- αναφυλλόπουλος, Άντ. Βλαχούτσος.
ΠΕΡΙΦΡΑΣΣ: Δ. Κ. Γούσης, Π. Κ. Κουσταλής, Δημ. Π. Μάνος, Α. Λεπιδάκης, Γεώρ. Γκούρβης, Γεώρ. Ηλ. Κουκιάς, Σπ. Β. Βαλαμιάδης.

ΠΥΡΡΟΥ: Άσπρη Κ. Παπανικολάου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Χρηστέλης.
ΧΛΑΚΙΔΟΣ: Έδωγ. Χο. Τριανταφής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω το δόνταμα έπέστησαν εις την κληρονομία και ελληνοφύθησι οι εξής δύο:

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ εν Αθή- ναις και ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΜΑΚΡΟΝΑΣ εν Καλαμάκω, οι οποίοι ένεργώθησαν δια τρεις μή- νος, από 1ης Φεβρουαρίου,